

Τάσος Λεωσιάτης

Θες κάτι να πεις
 μα η γλώσσα είναι ένα κομμάτι λάσπη
 η καρδιά είναι ένα κομμάτι λάσπη
 (ΜΑΝΗ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΝΥΝΤΑΣ, I)
 Η αγαπημένη τους θα κοιτάει τώρα κατάματα τη νύχτα
 θα χώνει στα σκαλιά το πρόσωπο και θα μαρξίζει το ποικαμιά τους.
 (ΑΙΤΤΟ ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ, I)
 μονάχα νιώθω με να μας τρωπάει η καρδιά
 σαν ένα πύρρουνι ξεχασμένο μες στην τσέπη του αμπέχρονου
 (ε.π.: II)

σκόνομε με τα μάτια μας τον πάτο της καρδιάνας
 και ξεφνιαζόμεσστε που τα χέρια μας γίναν χερά σα δυο χο-
 γντές αράδύλες

Το γνώρισμα αυτό ενώ δεν ισχύει στον ίδιο βαθμό για
 όλους τους πολιτικούς ποιητές (λ.χ. για το Δούκαρη, για τον
 Παυλίνα) φαίνεται να προσδιορίζει γενικότερα την ποιήση
 της πρώτης μεταπολεμικής γενιάς:

Έκτωρ Καραβιάτος

Η ιστορία των δυο μας όπως ξέρεις
 είναι σαν άδενος κάλυμας οβίδας
 γεμάτος από θάνατο κορφάλαλο
 (Αντίκ: ΤΕΤΡΑΓΩΗΘΙΟ)
 Νά 'σαι λοιπόν περίφρανη όπως το δηλητήριο
 που πιάνει αιχμάλωτες τις χειρνομίες μας
 νά 'σαι γενναία όπως η διακοπή του ρεψιάτος
 που στρώσυχνει τη λίσσα μας
 τη διάζει...

Τάκης Σινόπουλος

εκείνο το καλοκαίρι
 που εγώ κάτο απ' το μάτι του μεσημεριού σφραγίζα δίφα-
 μένος
 κι έβρισκον σαν την πεντάρα στο κορμί του ζυγιάνου
 (Η Γνωσιμία με το Μπ. ΣΥΛΛΟΓΗ, I)

Η όψη καθορίζει τη γήμνια της
 σφίγγει τα στήθια της σα διλορονημένα παιδιά.
 (Μέτρ: Η ΝΥΝΤΑ)

Μιλτος Σαχτούρης

Ένα αυτονόητο
 ξεκοιλιασμένο
 στο όρμη
 πεφμενεί
 το χασάκι
 των Χριστουγέννων
 Ένα ταγάρο
 δυο ταγάρα
 στο μοναχικό δωμάτιο
 ο άντρας είναι πομπάρος
 η γυναίκα είναι καρβίτσα
 (Ευώνυς: ΤΟ ΘΑΝΤΑΣΜΑ)

Από τα παραδείγματα αυτά, που θα μπορούσαν να
 πολλαπλασιαστούν, εύκολα θγαίνει η διαπίστωση, ό-
 τι από την ποιήση αυτή απορρσάζει γενικά -παρά τις
 όποιες εξαίρεσεις- η φύση ως πρότυπο και σπμέο
 αναφοράς του ανθρώπου. Ειδικά ως προς τη χρήση
 της παρομοίωσης διαπιστώνουμε μια σημαντική και-
 νοσημία σε σχέση με την παράδοση, αλλά και με τη
 γενιά του '30. Όχι μόνο δεν τη χρησιμοποιεί ως
 δίαυλο για να διοχετεύσει τη φωτεινή εμπειρία της
 φύσης μέσα στην ανθρωπότητα, αλλά αντίθε-
 τα τη χρησιμοποιεί για να αναδείξει -συχνά μέσα
 από φρασιολογικές εικόνες- τη ζοφερή εμπειρία της
 μεταπολεμικής ζωής. Και σπείδω να πω ότι αυτό
 δεν μπορεί να αποδοθεί στη θεματογραφική επιλο-
 γή, γιατί διαψεύδεται από την ανάλογη περίπτωση
 του Ρίτσου, όπου ωστόσο η φύση λειτουργεί σαν α-